



Ministerstvo financií Slovenskej republiky
Sekcia legislatívna a majetkovoprávna
Štefanovičova 5
817 82 Bratislava 15



Metodické usmernenie koordinátora štátnej pomoci č. 1/2015 z 1. apríla 2015

JEDINÝ PODNIK

Obsah

1 Úvod	2
2 Právna úprava a definícia pojmu jediný podnik	2
3 Výklad Európskej komisie	4
4 Príklady posudzovania prepojenosti podnikov v zmysle definície jediného podniku	5
5 Judikatúra	7

1 Úvod

Európska komisia v máji 2012 prijala dokument s názvom „Modernizácia štátnej pomoci“¹, ktorým začala jednu z najväčších reforiem v oblasti právnych predpisov pre štátnu pomoc za posledných pätnásť rokov. V rámci predmetnej reformy boli revidované aj pravidlá pre poskytovanie minimálnej pomoci.

Pravidlá minimálnej pomoci sa uplatňujú len vtedy, ak je príjemcom **podnik** v zmysle čl. 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „podnik“). Podnikom sa rozumie, každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť na trhu bez ohľadu na jeho právnu formu a spôsob jeho financovania² (nie je dôležité ani to, či daný subjekt dosahuje zisk). Výkonom hospodárskej činnosti sa rozumie ponuka tovaru a / alebo služieb na trhu. Podľa pravidiel minimálnej pomoci, opatrenia pomoci, ktoré nepresahujú určitý strop stanovený v príslušnom nariadení Európskej komisie³ počas sledovaného obdobia, ktorým sú tri fiškálne roky, nepredstavujú štátnu pomoc, pretože sa nepokladajú za opatrenia ovplyvňujúce hospodársku súťaž a obchod na vnútornom trhu Európskej únie (ďalej len „EÚ“). Tieto opatrenia pomoci, za predpokladu splnenia všetkých podmienok stanovených v príslušnom nariadení Európskej komisie upravujúcom problematiku minimálnej pomoci, nemusia byť vopred notifikované Európskej komisii.

V rámci uvedenej revízie pravidiel minimálnej pomoci sa špecifikoval aj príjemca minimálnej pomoci, ktorým je podnik, resp. „**jediný podnik**“.

2 Právna úprava a definícia pojmu jediný podnik

Pojem „jediný podnik“ zavádza **nariadenie Komisie (EÚ) č. 1407/2013** z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis (ďalej len „nariadenie č. 1407/2013“) a **nariadenie Komisie (EÚ) č. 1408/2013** z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore poľnohospodárstva (ďalej len „nariadenie č. 1408/2013“). Predmetný pojem používa aj **nariadenie Komisie (EÚ) č. 717/2014** z 27. júna 2014 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore rybolovu a akvakultúry (ďalej len „nariadenie č. 717/2014“).

¹ Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov – Modernizácia štátnej pomoci EÚ (MŠP) zo dňa 8. mája 2012, COM/2012/0209 final

² Napr. Spojené veci C-180/98 až C-184/98, Pavlov a i., Zb. 2000, s. I-6451, bod 74.

³ - Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1407/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis – 200 tis. eur (100 tis. eur pre oblasť cestnej nákladnej dopravy vykonávanej v prenájme alebo za úhradu, pričom takáto pomoc nemôže byť použitá na nákup vozidiel cestnej nákladnej dopravy);

- Nariadenie Komisie (EÚ) č. 1408/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore poľnohospodárstva – 15 tis. eur, pričom je tiež potrebné dodržať vnútroštátnu hornú hranicu minimálnej pomoci stanovenú v prílohe tohto nariadenia pre jednotlivé členské štáty. Pre Slovenskú republiku je to 22 950 000 eur;

- Nariadenie Komisie (EÚ) č. 717/2014 z 27. júna 2014 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore rybolovu a akvakultúry – 30 tis. eur, pričom je tiež potrebné dodržať vnútroštátnu hornú hranicu minimálnej pomoci stanovenú v prílohe tohto nariadenia pre jednotlivé členské štáty. Pre Slovenskú republiku je to 860 000 eur;

- Nariadenie Komisie (EÚ) č. 360/2012 z 25. apríla 2012 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v prospech podnikov poskytujúcich služby všeobecného hospodárskeho záujmu – 500 tis. eur.

Definícia predmetného pojmu upravená v rámci uvedených nariadení predstavuje zjednodušenie už existujúcej judikatúry súdov EÚ⁴ v tejto oblasti, pričom Európska komisia pri jej tvorbe vychádzala z ustálených kritérií na vymedzenie „prepojených podnikov“ z definície malých a stredných podnikov upravených v odporúčaní Komisie 2003/361/ES zo 6. mája 2003 týkajúceho sa vymedzenia mikropodnikov, malých a stredných podnikov⁵ a v prílohe I k nariadeniu Komisie (EÚ) č. 651/2014 zo 17. júna 2014 o vyhlásení určitých kategórií pomoci za zlučiteľné s vnútorným trhom podľa článkov 107 a 108 zmluvy⁶, pričom vybrala tie kritériá, ktoré sú vhodné na účely uvedených nariadení Európskej komisie.

Podľa čl. 2 ods. 2 predmetných nariadení Európskej komisie (nariadenie č. 1407/2013, nariadenie č. 1408/2013 a nariadenie č. 717/2014) **pojem jediný podnik zahŕňa všetky subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť, medzi ktorými je aspoň jeden z týchto vzťahov:**

- a) jeden subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť má väčšinu hlasovacích práv akcionárov alebo spoločníkov v inom subjekte vykonávajúcim hospodársku činnosť;**
- b) jeden subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť má právo vymenovať alebo odvolať väčšinu členov správneho, riadiaceho alebo dozorného orgánu iného subjektu vykonávajúceho hospodársku činnosť;**
- c) jeden subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť má právo dominantným spôsobom ovplyvňovať iný subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť na základe zmluvy, ktorú s daným subjektom vykonávajúcim hospodársku činnosť uzavrel, alebo na základe ustanovenia v zakladajúcom dokumente alebo stanovách spoločnosti;**
- d) jeden subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, ktorý je akcionárom alebo spoločníkom iného subjektu vykonávajúceho hospodársku činnosť, má sám na základe zmluvy s inými akcionármi alebo spoločníkmi daného subjektu vykonávajúceho hospodársku činnosť pod kontrolou väčšinu hlasovacích práv akcionárov alebo spoločníkov v danom subjekte vykonávajúcim hospodársku činnosť.**

Subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť, medzi ktorými sú typy vzťahov uvedené v písm. a) až d) prostredníctvom jedného alebo viacerých iných subjektov vykonávajúcich hospodársku činnosť, sa takisto považujú za jediný podnik.

Subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť, ktoré nie sú medzi sebou v žiadnom vzťahu okrem skutočnosti, že každý z nich je priamo napojený na ten istý orgán alebo orgány verejnej moci, nie sú považované za navzájom prepojené. V tomto prípade sa berie do úvahy osobitná situácia subjektov vykonávajúcich hospodársku činnosť, ktoré kontroluje ten istý orgán alebo orgány verejnej moci, no ktoré môžu mať nezávislú rozhodovaciu právomoc.⁷

Definícia jediného podniku teda upravuje vyčerpávajúci zoznam alternatívnych kritérií na určovanie toho, kedy sa dva alebo viaceré subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť **v jednom členskom štáte** považujú za jediný podnik. Uvedené kritériá sa vzťahujú na všetky subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť **bez ohľadu na ich veľkosť**, tzn. na mikropodniky, malé a stredné podniky aj veľké podniky.

⁴ Napr. Vec C-382/99, Holandsko / Komisia, Zb. 2002, s. I-5163.

⁵ Ú. v. EÚ L 124, 20.5.2003, s. 36.

⁶ Ú. v. EÚ L 187, 26.6.2014, s. 1.

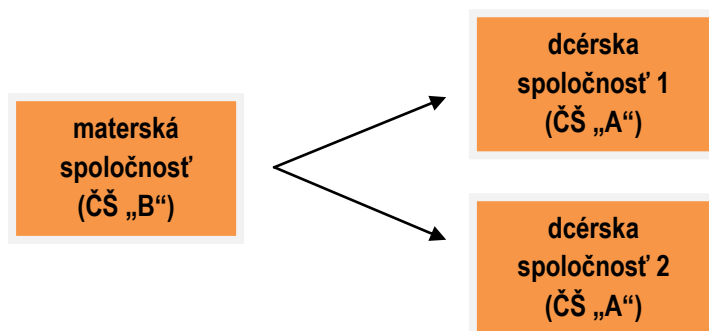
⁷ Podľa bodu 4 nariadenia Komisie (EÚ) č. 1408/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore poľnohospodárstva, podobne by sa ani jednotliví členovia právnickej osoby alebo skupiny fyzických alebo právnických osôb len pre uvedený dôvod nemali považovať za prepojených v tých prípadoch, keď sa vo vnútroštátnych právnych predpisoch stanovuje, že takíto jednotliví členovia majú prevziať práva a povinnosti podobné právam a povinnostiam jednotlivých poľnohospodárov s postavením najvyššieho predstaviteľa podniku, a to najmä pokiaľ ide o ich ekonomickú, sociálnu a daňovú situáciu, a v tých prípadoch, keď predmetní jednotliví členovia prispeli k posilneniu poľnohospodárskych štruktúr dotknutých právnických osôb alebo skupín.

Podľa uvedených nariadení Európskej komisie by členský štát mal pred poskytnutím novej minimálnej pomoci (ex ante) overiť, či sa novou minimálnou pomocou **v danom členskom štáte** neprekročí príslušný strop minimálnej pomoci pre **jediný podnik, resp. podnik** a či boli dodržané všetky ostatné podmienky stanovené v príslušnom nariadení Európskej komisie.⁸

3 Výklad Európskej komisie

Podľa vyjadrení Európskej komisie, od členských štátov EÚ sa vyžaduje, aby skúmali existenciu niektorého zo vzťahov upravených v rámci definície jediného podniku **len v rámci územia príslušného členského štátu EÚ**.

Od členských štátov EÚ by preto nemalo byť požadované (v mnohých prípadoch by to ani nebolo možné), aby zisťovali prepojenia medzi dcérskymi spoločnosťami so sídlom v členskom štáte EÚ „A“, keď ich materská spoločnosť má sídlo v členskom štáte EÚ „B“, keďže prepojenie možno v tomto prípade určiť len cez zahraničnú spoločnosť. V takomto prípade sa teda výška minimálnej pomoci poskytnutá dcérskej spoločnosti „1“ nebude započítavať do výšky minimálnej pomoci poskytnutej dcérskej spoločnosti „2“.



Rovnaký postup platí aj pri overovaní dodržania príslušného stropu minimálnej pomoci v rámci sledovaného obdobia, tzn. príslušný členský štát skúma dodržanie príslušného stropu minimálnej pomoci počas sledovaného obdobia **len v rámci svojho územia**. Podľa vyjadrení Európskej komisie, hoci sa zdá, že boli splnené podmienky stanovené v definícii jediného podniku, pre orgány v jednom členskom štáte EÚ by bolo príliš administratívne náročné zisťovať, aká výška minimálnej pomoci už bola poskytnutá materským spoločnostiam so sídlom v inom členskom štáte EÚ za účelom jej odrátania z maximálne prípustného stropu minimálnej pomoci pre jediný podnik. Preto minimálna pomoc, ktorú by Slovenská republika mohla poskytnúť, nie je ovplyvnená minimálnou pomocou poskytnutou v inom členskom štáte EÚ.

Podľa vyjadrenia Európskej komisie, to, či je **spoločnosť (podnik) vlastnená priamo, alebo nepriamo materskou spoločnosťou (podnikom) skupiny** nič nemení na tom, že takáto skupina sa bude považovať za jediný podnik, samozrejme za predpokladu existencie niektorého zo vzťahov upravených v rámci definície jediného podniku v príslušnom nariadení Európskej komisie.

⁸ Napr. bod 22, čl. 3 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 nariadenia Komisie (EÚ) č. 1407/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis; napr. bod 21, čl. 3 ods. 2 a 3 a čl. 6 ods. 3 nariadenia Komisie (EÚ) č. 1408/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore poľnohospodárstva; napr. bod 23, čl. 3 ods. 2 a 3 a čl. 6 ods. 3 nariadenia Komisie (EÚ) č. 717/2014 z 27. júna 2014 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc de minimis v sektore rybolovu a akvakultúry.

V prípade, ak sú viaceré subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť (**podniky**) **prepojené prostredníctvom fyzickej osoby**, je potrebné skúmať, či predmetná fyzická osoba vykonáva hospodársku činnosť, tzn. či ponúka tovary a/alebo služby na trhu, a teda ju možno alebo nemožno považovať za podnik. V prípade, ak fyzickú osobu, ktorá právne alebo de facto kontroluje uvedené subjekty – podniky, možno považovať za podnik, takáto skupina subjektov - podnikov bude predstavovať jediný podnik, avšak za predpokladu existencie niektorého zo vzťahov upravených v rámci definície jediného podniku v príslušnom nariadení Európskej komisie. V tejto súvislosti Európska komisia uvádza, že pre účely posudzovania, či skupina podnikov spolu tvorí jediný podnik **nie je dôležitý trh**, na ktorom tieto subjekty vykonávajú hospodársku činnosť, tzn. je irelevantné, či členovia takejto skupiny vykonávajú hospodársku činnosť na rovnakom alebo príbahlom trhu, **dôležitý je samotný výkon hospodárskej činnosti**.⁹

Podľa vyjadrení Európskej komisie, samotná skutočnosť, že **podniky sú priamo napojené na ten istý orgán alebo orgány verejnej moci**, pričom medzi sebou nie sú v žiadnom inom vzťahu nestačí na to, aby boli takéto podniky považované za jediný podnik. Takéto orgány môžu mať nezávislú rozhodovaciu právomoc. To však nemusí platiť v prípade, ak sú takéto spoločnosti napojené na podnik založený alebo vlastnený orgánom verejnej moci. Na základe uvedeného teda územná samosprávna jednotka a tri podniky ňou vlastnené by sa v princípe nemali považovať za jediný podnik. Mohlo by to byť inak, ak by namiesto územnej samosprávnej jednotky uvedené tri podniky vlastnil podnik založený alebo zriadený takouto územnou samosprávnou jednotkou.

4 Príklady posudzovania prepojenosti podnikov v zmysle definície jediného podniku

Príklad č. 1:

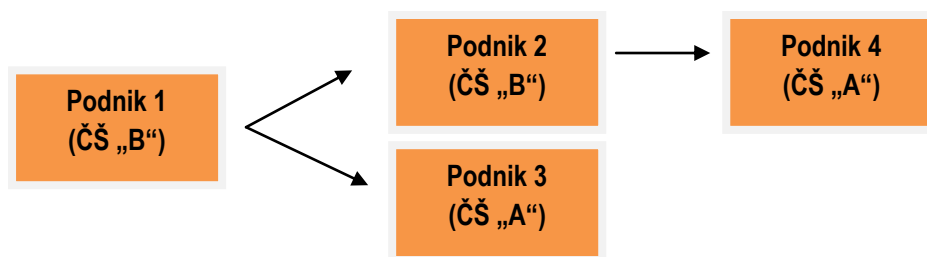
Ak sú podniky „A“ a „B“ kontrolované tým istým podnikom „C“, tieto podniky sú považované za jediný podnik. Rovnako, ak je podnik „B“ nepriamo vlastnený podnikom „C“, ktorý priamo kontroluje podnik „A“, všetky podniky by boli súčasťou toho istého jediného podniku. Nakoniec, ak štyri podniky majú účasť v podniku „A“, každý prostredníctvom 25 % hlasovacích práv a tie isté štyri podniky kontrolujú ďalší podnik „B“, zdá sa, že podmienky stanovené v definícii jediného podniku nebudú splnené pokiaľ žiaden z uvedených štyroch podnikov nebude požívať špeciálne práva, ktoré by mu udeľovali „dominantný vplyv“ nad podnikom „A“ alebo „B“.

Pojem „**dominantný vplyv**“ je relevantný predovšetkým v situácii, kde má jeden podnik menej ako kontrolný podiel. Je ťažké zostaviť vyčerpávajúci zoznam typov správania, ktoré by mohli byť kvalifikované ako vykonávanie „dominantného vplyvu“. Avšak „dominantný vplyv“, ako princíp, je chápaný ako mať právo určiť, bez dohody s ostatnými akcionármi, obchodný smer dcérskej spoločnosti, napríklad byť oprávnený vymenovať väčšinu členov jej predstavenstva alebo mať hlavné právo veta pri významných rozhodnutiach.

Príklad č. 2:

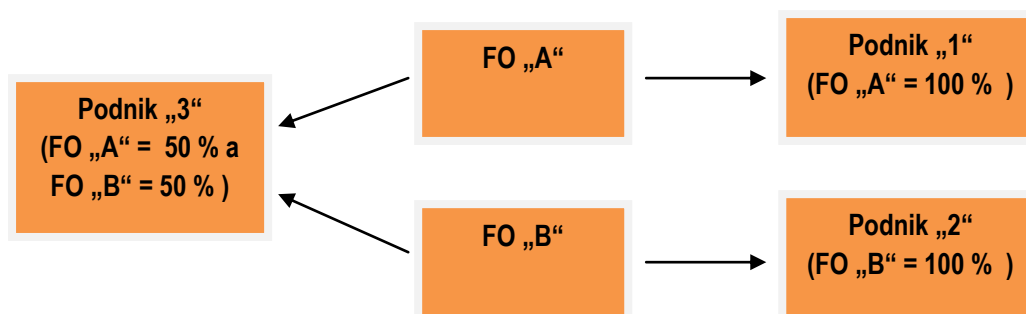
Od členského štátu „A“ by sa nemalo požadovať (v mnohých prípadoch by to ani nebolo možné), aby zisťoval prepojenia medzi podnikom „3“ a podnikom „4“, keďže ich možno určiť len cez zahraničný podnik (podnik 1). Výška minimálnej pomoci poskytnutá podniku „3“ sa nebude započítavať do výšky minimálnej pomoci poskytnutej podniku „4“.

⁹ V tejto súvislosti Európska komisia tiež uvádza, že samotná držba akcií by sa za normálnych okolností nemala považovať za výkon hospodárskej činnosti.



Príklad č. 3:

V prípade, ak dve fyzické osoby (FO „A“ a FO „B“) – podniky vlastní, každá z nich samostatne, iný podnik (FO „A“ 100 % vlastní podnik „1“ a FO „B“ 100 % vlastní podnik „2“) a tiež spoločne (50 % podielom) tretí podnik (podnik „3“), definícia jediného podniku sa podľa vyjadrenia Európskej komisie na daný prípad uplatní nasledovne:



Podniky kontrolované jednou fyzickou osobou – podnikom budú považované za jediný podnik (FO „A“ a podnik „1“ spolu budú tvoriť jediný podnik a tiež FO „B“ a podnik „2“ spolu budú tvoriť jediný podnik).

V prípade, ak sú podniky kontrolované dvoma rozdielnymi osobami – podnikmi, tieto dva podniky nebudú predstavovať jediný podnik v zmysle definície jediného podniku (podnik „1“ a podnik „2“ spolu nebudú tvoriť jediný podnik).

Navyše, aj keď sú uvedené fyzické osoby (FO „A“ a FO „B“) považované za podniky, avšak žiadna z uvedených fyzických osôb nemá kontrolu nad tretím podnikom (podnikom „3“), každá z nich má len 50 % vlastníctvo, je nepravdepodobné, že tento tretí podnik je súčasťou toho istého jediného podniku spolu s podnikmi, ktoré sú vo vlastníctve každej z predmetných fyzických osôb – podnikov (**je nepravdepodobné, že podnik „1“, podnik „2“ a podnik „3“ spolu budú tvoriť jediný podnik**).

Avšak v prípade, ak by uvedené fyzické osoby **neboli považované za podniky, žiaden z podnikov** vo vyššie uvedenej schéme **by s nimi** (bez ohľadu na výšku vlastníckeho podielu predmetných fyzických osôb v uvedených podnikoch) **netvoril jediný podnik**.

Príklad č. 4:

V prípade, ak medzi viacerými podnikmi (podnik „A“, „B“ a „C“) existujú zrejme hospodárske vzťahy, napr. objavujú sa pod tým istým obchodným menom a sú na trhu vnímané ako jeden subjekt, alebo majú rovnakú adresu sídla a používajú rovnaké aktíva **avšak medzi takýmito podnikmi neexistuje ani jeden zo vzťahov upravených v rámci definície jediného podniku, takéto podniky** (podnik „A“, „B“ a „C“) **spolu nebudú tvoriť jediný podnik**.

5 Judikatúra

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí zo dňa 13. júna 2002, vo veci **C-382/99, Holandsko proti Komisii Európskych spoločenstiev** (ďalej len „rozsudok Súdneho dvora EÚ“) rozhodol, že všetky subjekty, ktoré sú kontrolované (právne alebo de facto) tým istým subjektom, by sa mali pokladať za jediný podnik.

Vecnou podstatou rozsudku Súdneho dvora EÚ, v ktorom na strane žalobcu vystupovalo Holandsko a na strane žalovanej Komisia Európskych spoločenstiev (ďalej len „Komisia“), bolo čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie zo dňa 20. júla 1999 vo veci 1999/705/EC¹⁰ v rozsahu, v ktorom vyhlasuje pomoc poskytnutú Holandskom určitým kategóriám čerpacích staníc nachádzajúcich sa v blízkosti hraníc s Nemeckom za nezlučiteľnú so spoločným trhom a Dohodou o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (ďalej len „Dohoda o EHP“) a požaduje jej vrátenie (ďalej len „neoprávnená štátna pomoc“).

Podľa rozsudku súdneho dvora, Holandsko prijalo Dočasné nariadenie o dotáciách pre čerpacie stanice nachádzajúce sa v blízkosti hraníc s Nemeckom v znení ministerskej vyhlášky zo dňa 15. decembra 1997 (ďalej len „dočasné nariadenie“), ako reakciu na zvýšenie spotrebnej dane z benzínu, motorovej nafty a skvapalneného plynu v Holandsku a jeho cieľom bolo poskytovanie dotácií prevádzkovateľom nachádzajúcim sa v blízkosti nemeckých hraníc za účelom zmiernenia rozdielov medzi úrovňou spotrebnej dane po jej navýšení v Holandsku a výškou spotrebnej dane uvalenou na ľahké oleje v Nemecku. Dočasné opatrenie bolo súčasne schémou minimálnej pomoci a stanovovalo maximálnu výšku dotácií pre príjemcu počas obdobia troch rokov ekvivalentne k stropu minimálnej pomoci stanovenom v oznámení Komisie o pravidle de minimis pre štátnu pomoc (96/C 68/06)¹¹ (ďalej len „oznámenie“). Podľa dočasného nariadenia sa pomoc poskytovala na žiadateľa, ktorým bola akákoľvek fyzická alebo právnická osoba alebo ich nástupca v ktorých mene, alebo na ktorých riziko bola prevádzkovaná jedna alebo viac čerpacích staníc. Následne bola navrhnutá zmena dočasného nariadenia v tom smere, aby sa dotácie viac neposkytovali na žiadateľa, ale na čerpaciu stanicu, a to z dôvodu odstránenia nerovnováhy, ktorá vznikla medzi čerpacími stanicami vo vzťahu k výške prijatých dotácií – žiadatelia vlastníci viac ako jednu čerpaciu stanicu mohli dostať rovnakú maximálnu výšku pomoci ako žiadatelia vlastníci len jednu čerpaciu stanicu. Návrh zmeny dočasného nariadenia zaslali holandské orgány Komisii na posúdenie, či je v súlade s oznámením a v prípade, ak Komisia dospeje k záveru, že predmetný návrh je potrebné notifikovať, má považovať tento list holandských orgánov za notifikáciu. Komisia v rámci pojednávania vo veci 1999/705/EC posudzovala už existujúce opatrenie pomoci – dočasné nariadenie a aj navrhovanú zmenu dočasného nariadenia – notifikáciu, a to vzhľadom na obavu, že obe uvedené opatrenia pomoci by mohli predstavovať pre veľké ropné spoločnosti príležitosť nepriamo profitovať z pomoci poskytnutej rôznym prevádzkovateľom, ktorí sú na tieto ropné spoločnosti napojené, a to na základe doložiek obsiahnutých vo výhradných nákupných zmluvách uzavretých medzi týmito spoločnosťami a ich distribútormi.¹²

Podľa vyjadrení Súdneho dvora EÚ, Komisia vo svojom rozhodnutí v predmetnej veci identifikovala medzi čerpacími stanicami, ktoré profitovali z minimálnej pomoci aj také čerpacie stanice, ktoré boli prevádzkované zamestnancami alebo dcérskymi spoločnosťami ropnej spoločnosti a ktoré neniesli žiadne obchodné riziko a nemohli si slobodne vybrať svojich dodávateľov [Komisiou označené ako „company – owned / company - operated“ („Co/Co“)]. Konkrétne išlo o čerpacie stanice, ktoré boli vlastné a prevádzkované ropnou spoločnosťou (Komisiou označené ako „pure Co/Co“ čerpacie stanice) a o čerpacie stanice, kde ten istý

¹⁰ Rozhodnutie Komisie zo dňa 20. júla 1999 o štátnej pomoci, ktorú poskytlo Holandskom 633 holandským čerpacím stanicám nachádzajúcim sa v blízkosti hraníc s Nemeckom (1999/705/EC); Ú. v. EÚ L 280, 30.10.1999, s. 87.

¹¹ Ú. v. EÚ C 68, 6.3.1996, s. 9.

¹² Pozri bližšie: Rozsudok Súdneho dvora (piata komora) zo dňa 13. júna 2002 vo veci C-382/99, Holandsko proti Komisii Európskych spoločenstiev; Zb. 2002, s. I-5163, body 6 - 11.

obchodný zástupca žiadal o pomoc na základe predmetného opatrenia pomoci viac ako raz, a preto sa objavil na liste príjemcov niekoľkokrát (Komisiou označené ako „de facto Co/Co“ čerpacie stanice).¹³

Komisia vo svojom rozhodnutí vyhlásila takúto pomoc za nezlučiteľnú so spoločným trhom a Dohodou o EHP, pretože poskytnutím pomoci spoločnostiam vlastniacim a prevádzkujúcim viac ako jednu čerpaciu stanicu nemožno vylúčiť, vzhľadom na možnú kumuláciu pomoci, prekročenie maximálne prípustného stropu minimálnej pomoci stanoveného v oznámení.¹⁴

Súdny dvor EÚ v predmetnom rozhodnutí tiež uvádza, že Komisia vo svojom rozhodnutí identifikovala aj také čerpacie stanice, ktoré boli prepojené s ropnou spoločnosťou na základe doložiek obsiahnutých v zmluvách, na základe ktorých napr. ropná spoločnosť, za určitých okolností, znášala časť nákladov prevádzkovateľa. Komisia vo svojom rozhodnutí vyhlásila aj túto pomoc za nezlučiteľnú so spoločným trhom a Dohodou o EHP, a to z toho dôvodu, že tu rovnako existovalo riziko kumulácie pomoci.¹⁵

Súdny dvor vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k poskytovaniu pomoci na čerpaciu stanicu uviedol, že keďže vlastník niekoľkých čerpacích staníc môže získať toľko dotácií, koľko čerpacích staníc vlastní, vzniká riziko prekročenia maximálneho povoleného stropu stanoveného v oznámení. Súdny dvor tiež potvrdil postoj Komisie, že existuje rovnaké riziko kumulácie pomoci v prípadoch, kde má ropná spoločnosť de facto kontrolu nad prevádzkovateľmi čerpacích staníc, ktorých sloboda je limitovaná výhradnou nákupnou a nájomnou zmluvou s takouto ropnou spoločnosťou. V takomto prípade môže byť ropná spoločnosť rovnako považovaná za skutočného príjemcu pomoci poskytnutej čerpacej stanici.¹⁶

Súdny dvor tiež v predmetnom rozhodnutí uviedol, že pomoc poskytnutá čerpacím stanicám napojeným na ropné spoločnosti prostredníctvom doložiek obsiahnutých v zmluvách uzavretých s takýmito ropnými spoločnosťami mala na tieto spoločnosti hospodársky vplyv v tom smere, že ich zbavovala povinnosti niesť všetky alebo časť nákladov, ktoré by za bežných okolností museli znášať. Táto intervencia štátu preto predstavovala pomoc, ktorej účinkom bolo zmiernenie bremena, ktoré by za normálnych okolností ovplyvnilo rozpočet týchto spoločností snažiacich sa udržať si svoje postavenie na trhu s ohľadom na vývoj domáceho a medzinárodného trhu.¹⁷

Upozorňujeme, že predmetný dokument má len informačnú povahu a nemá všeobecne záväzný charakter. Sumarizuje aktuálnu legislatívu v predmetnej oblasti a zovšeobecňuje vyjadrenia Európskej komisie a judikatúru súdov EÚ v predmetnej veci. Jednoznačné posúdiť, resp. rozhodnúť, či medzi určitými subjektmi existuje niektorý zo vzťahov upravených v rámci definície jediného podniku, a teda či spolu tvoria jediný podnik môže len Európska Komisia, resp. súdy EÚ.

¹³ Pozri bližšie: Tamtiež, bod 15.

¹⁴ Pozri bližšie: Tamtiež, bod 18.

¹⁵ Pozri bližšie: Tamtiež, body 15 a 19.

¹⁶ Pozri bližšie: Tamtiež, body 37 - 38.

¹⁷ Pozri bližšie: Tamtiež, bod 66.